

Afgrænsningen af begrebet »nærmeste« forudsættes foretaget i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 144 om, hvem der er fritaget for den almindelige pligt til at afgive forklaring i retten.

Det bemærkes, at den foreslåede bestemmelse er et supplement til de nugældende almindelige bestemmelser om udbyttekonfiskation i §§ 116, stk. 1, og 117, stk. 1, 4 og 5, der foreslås opretholdt i §§ 166, stk. 1, og 167, stk. 1, 4 og 5, og som kan anvendes ved siden af den nye bestemmelse.

Den henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 9.

Til § 169

Bestemmelsen svarer til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 118.

Til § 170

Bestemmelsens 1. og 3. pkt. svarer til den nugældende bestemmelse i kriminallovens § 119, hvorefter der kan ske konfiskation af genstande, som på grund af deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder må befrygtes at ville blive brugt ved en forbrydelse. Bestemmelsen muliggør konfiskation, selv om der ikke (endnu) er begået en forbrydelse, og uden hensyn til, hvem der er ejer af de konfiskerede genstande. Begrænsningen i bestemmelsens anvendelsesområde ligger i, at konfiskationen skal være påkrævet for at forebygge den strafbare handling, samt at der (efter den gældende bestemmelse) alene er hjemmel til at konfiskere genstande.

I 2. pkt. foreslås det at udvide adgangen til at foretage konfiskation efter § 170 til også at omfatte andre formuegoder, herunder penge. Ændringen følger af Danmarks tiltrædelse af FN's terrorfinansieringskonvention, ligesom ændringen gennemfører artikel 1, litra c, i FN's Sikkerhedsrådsresolution nr. 1373 (2001).

Genstanden for konfiskation efter den foreslåede nye bestemmelse i 2. pkt. er andre formuegoder (end bestemte genstande), hvilket betyder, at konfiskationen skal rette sig mod identificerbare pengebeløb, værdipapirer, fast ejendom mv. For genstande, der kan omsættes til penge, vil der således ikke længere være krav om, at det er selve genstanden, der skal anvendes til at begå lovovertrædelser. Det kan fremover også være den værdi, den repræsenterer, der kan omsættes til penge og anvendes til at finansiere lovovertrædelser. Der er ingen fast minimumsgrænse for anvendelsesområdet for den nye bestemmelse i 2. pkt., men be-

stemmelsen bør dog ikke anvendes på – i denne sammenhæng – mere bagatelagtige beløb.

Tilføjelsen i 2. pkt. svarer til den tilføjelse, der blev indsat i straffelovens § 77 a, 2. pkt., ved lov nr. 378 af 6. juni 2002.

Der henvises i øvrigt til betænkningens afsnit XV, kap. 9.

Afsnit III

Fullbyrdelse af foranstaltninger

Kommissionens udkast til kriminallov indebærer, at fuldbyrdelsesområdet fremtidigt skal reguleres ved lov. Hidtil har det i det væsentlige været reguleret administrativt med udgangspunkt i enkelte bestemmelser i kriminalloven.

Udkastet og den administrative regulering, der foreslås gennemført på grundlag af lovudkastets bestemmelser, indebærer en række ændringer af de gældende regler om, hvorledes de enkelte foranstaltninger fuldbyrdes.

Det har for kommissionen været et hovedformål med lovreguleringen at opstille de overordnede retningslinjer og principper for fuldbyrdelsen af foranstaltninger og i forbindelse hermed at foretage en nøje og samlet vurdering af den måde, hvorpå fuldbyrdelsen i praksis bør foregå. Kommissionen har også lagt vægt på, at loven skal kunne tjene til vejledning for blandt andet dømte og deres pårørende om fuldbyrdelsens indhold. Med henblik herpå opstilles i lovudkastet en række hovedregler vedrørende de enkelte fuldbyrdelsesspørgsmål. Betingelserne for at fravige disse hovedregler præciseres, og kravet til begrundelse ved sådanne fravigelser understreges. Desuden foreslår kommissionen en udvidelse af dømtes adgang til at klage over afgørelser, som indebærer en fravigelse i skærpende retning af lovens hovedregler på enkelte væsentlige områder.

Ved sin gennemgang og vurdering af gældende ret har kommissionen været opmærksom på den danske lovgivning om fuldbyrdelse af straf mv., som blev gennemført i 2000. Også væsentlige elementer i dansk og international retspolitisk debat, blandt andet om dømtes behandling og retsstilling, er indgået i kommissionens overvejelser. Imidlertid er det grønlandsk og det danske samfund så forskellige, at de danske fuldbyrdelsesregler ikke uden videre kan overføres fra Danmark til Grønland, men dog være en inspirationskilde for en grønlandsk lovgivning.

Lovforslaget indebærer i overensstemmelse hermed, at der for den samlede fuldbyrdelse i og uden for anstalt etableres en enhedsledelse af kriminalforsorgen i Grønland, der hører under Justitsministeriet, Di-